

Arrest

nr. 310 487 van 25 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 april 2024.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 14 december 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij is een drieëndertig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid die de Engelse taal een beetje kan spreken en alsook tot haar zestiende naar school gegaan is. Er wordt niet betwist dat aan verzoekende partij in Griekenland op 11 oktober 2019 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Echter blijkt uit het administratief dossier dat haar verblijfsvergunning vervallen is sinds 10 oktober 2022 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, aanvraag derde landen CEDOCA).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland van meerdere personen, die in het buitenland verblijven, financiële ondersteuning ontvangen heeft. Zo betaalde haar zus voor de overzetboot naar Athene en stuurde zij haar ook meerdere malen geld op wanneer verzoekende partij hier nood aan had (NPO, p. 8 en 13). Daarnaast heeft verzoekende partij ook een vriend in Nederland die haar af en toe geld opstuurt (NPO, p. 14). Bovendien betaalde haar oom zowel haar reis naar Israël als haar reis van Griekenland naar België die volgens haar ongeveer 400 euro kostte (NPO, p. 15). Hieruit blijkt dat verzoekende partij verschillende personen heeft op wie zij kan rekenen om haar financiële ondersteuning te bieden. Aldus kan zij beroep doen op de ondersteuning van deze personen tijdens de periode die zij dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument. Bovendien blijkt ook uit haar verklaringen dat zij meerdere kennissen heeft in Griekenland waarbij zij in het verleden af en toe kon verblijven (NPO, p. 8 en 10). Ten overvloede kan erop gewezen worden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift aldus onterecht verklaart niemand anders te kennen dan de kampeiders van het kamp waar zij verbleef. Uit bovenstaande blijkt dat verzoekende partij zowel over financiële ondersteuning als over een -zij het beperkt, maar voldoende- netwerk beschikt om het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

De Raad wijst er verder op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt vooreerst dat zij klaarblijkelijk niet de intentie had om een leven in Griekenland op te bouwen. Zij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij gedwongen werd om haar vingerafdrukken te geven, dat zij niet van plan was om in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat zij na haar erkenning zo snel mogelijk het land wenste te verlaten (NPO, p. 6 en 11). Bijkomend verklaarde verzoekende partij verder in het persoonlijk onderhoud verrassend genoeg dat zij in totaal twee jaar in Griekenland verbleven heeft waarvan meer dan een jaar op het eiland Chios, dat zij verliet na het verkrijgen van haar statuut, en slechts drie maanden hiervan in Athene heeft doorgebracht waarna zij Griekenland verlaten heeft (NPO, p. 7 en 13). Hieruit kan afgeleid worden dat verzoekende partij slechts drie maanden als begunstigde van internationale bescherming heeft doorgebracht in Griekenland, wat een zeer kortstondig verblijf betreft. Bovendien blijkt verzoekende partij geen ernstige pogingen ondernomen te hebben om de Griekse taal te leren, ondanks haar verklaringen dat er geen taalcursussen beschikbaar waren. Wanneer haar gevraagd wordt of zij ergens lessen kon krijgen om Grieks te leren

antwoordt zij eenvoudigweg dat zij daar geen idee van heeft (NPO, p. 10). Verzoekende partij heeft verder ook geen stappen ondernomen om tijdens haar verblijf in Griekenland een AFM of AMKA te bekomen. Haar antwoord tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij hiervan niet op de hoogte was, kan niet volstaan om het gebrek aan inspanningen te verschonen (NPO, p. 15). Dit getuigt van desinteresse in haar eigen procedure.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij toont niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Haar pogingen om werk te vinden in Griekenland zijn zeer beperkt. Zij stelt werk gezocht te hebben bij een soort van makelaars, echter diende zij zich bij hen in te schrijven en enkele maanden te wachten op een aanbod. Dit deed zij echter niet en vertrok zonder dit af te wachten uit Griekenland (NPO, p. 14). Zij verklaart ook niet echt pogingen ondernomen te hebben om op andere wijze, bijvoorbeeld niet-geregistreerd, werk te vinden (NPO, p. 14). Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij er grotendeels in slaagde om in Griekenland een dak boven haar hoofd te hebben. Zij verbleef af en toe op straat, maar wanneer zij voldoende geld ontving van familie kon zij samen met anderen een kamer huren. Soms logeerde zij ook bij vrienden (NPO, p. 9-10).

Verzoekende partij toont niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich te integreren in de Griekse samenleving en slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij niet in de mogelijkheid verkeerde of zal verkeren om in Griekenland in werk of in huisvesting te voorzien.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verwijzing naar internationale rechtspraak alsook naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State, van een Duitse rechtbank en voorgaande arresten van de Raad zelf, is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de

beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 mei 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Tigrinya

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Adv VzP geeft samen met VzP toelichting bij haar neergelegde medicatielijstje: Loramet, Escitalopram, Lyrica dienen als slaaptablet, tegen de hoofdpijn ten gevolge van slagen en tegen de pijn door een afgeknipte vingertop. Ze is het niet eens met de analyse van de Raad. VzP bekwam het vluchtelingenstatuut in Griekenland in '19, haar vergunning is vervallen in '22. Er zijn dus problemen te voorzien bij terugkeer met haar ADET, onderdak... kortom een te voorziene lijdensweg met risico op verregaande deprivatie. Het gegeven dat ze een zus, oom, vriend heeft die wat ad hoc financieel bijgedragen hebben om in Griekenland en België te geraken garandeert geenszins een voldoende systematische financiële ondersteuning bij terugkeer. Ook dezen beschikken niet over onbeperkte middelen, de veronderstelling dat dit wel zo is, is foutief. Bovendien heeft ze bijkomende medische problemen waarvoor medicatie met een voorschrift nodig is: de vraag stelt zich in welke mate dat deze toegankelijk zal zijn in Griekenland, quid met haar (ontbrekende) netwerk enz. Het verwijt dat ze het niet gedegen geprobeerd zou hebben is onterecht. Ze heeft een medisch en psychisch moeilijke situatie, beschikbare mogelijkheden zijn er niet: geen taal, werk... Ze heeft een probleem van depressie waardoor ze een risico loopt op verregaande deprivatie."

5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden

blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

De Raad stipt hierbij verder aan dat, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig in de betrokken gastlidstaat, er evenmin kan worden uitgesloten dat de terugkeer van een statushouder met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening op zich reeds voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet onderzocht worden (zie naar analogie HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

In voormelde beschikking werd reeds uiteengezet dat op basis van de bijgebrachte informatie evenwel niet kan worden geconcludeerd dat in hoofde van elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland *a priori* een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest kan worden aangenomen. De informatie toont wel aan dat er sprake is van een precaire situatie in Griekenland waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft gekregen in geval van terugkeer naar Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

Uit paragraaf 89 van het voormelde arrest *Ibrahim* van het Hof van Justitie blijkt dat bij de beoordeling of de eventuele tekortkomingen in de EU lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, rekening moet gehouden worden met *“alle gegevens van de zaak”*. Verder wijst de Raad er op dat in paragraaf 90 van het voormelde arrest *Ibrahim e.a.* ook wordt gesteld dat er sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die *“negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de *“bijzondere kwetsbaarheid”*.

De gezondheidstoestand van verzoekende partij kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek of zij onafhankelijk van haar wil, na terugkeer naar Griekenland, in staat zal zijn om te voorzien in haar meest elementaire behoeften alsook een beroep zal kunnen doen op noodzakelijke medische behandeling en medicatie om te vermijden dat zij een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die negatieve gevolgen voor haar mentale gezondheid zou hebben of die haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In de beschikking werd uiteengezet dat de verzoekende partij niet beschikt *“over een bijzondere kwetsbaarheid die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke*

elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.”

Heden voegt de verzoekende partij bij haar aanvullende nota een overzicht van medicijnen die ze dient te nemen en stelt ook dat er sprake is van een psychisch lijden. Deze documenten werden door een arts opgesteld.

Gelet op voormelde elementen in het psychologisch attest, het gegeven dat haar verblijfstitel vervallen is, alsook gelet op de voorliggende landeninformatie waaruit blijkt dat de toegang in Griekenland tot socio-economische en medische voorzieningen en tot huisvesting niet zonder problemen verloopt, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Griekenland aangewezen.

Daarbij moet *in casu* worden nagegaan of de verzoekende partij in staat zal zijn om in/bij terugkeer naar Griekenland te voorzien in haar meest elementaire behoeften alsook een beroep zal kunnen doen op noodzakelijke medische/psychologische behandeling en medicatie om alzo te vermijden dat zij een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die negatieve gevolgen zou hebben voor haar mentale gezondheid of die haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. De voorgelegde landeninformatie is immers een indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders in Griekenland gedurende lange periode na de erkenning in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid kunnen terechtkomen en benadrukt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland ernstig en moeilijk is.

Er moet hierbij nagegaan worden of er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor zij in/bij terugkeer naar Griekenland, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling met negatieve gevolgen voor haar psychische gezondheid die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De situatie van de verzoekende partij in/bij terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

6. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking van 5 april 2024.

In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS